Koeung Preah Mohosoth
A-6 14-11

រឿងព្រះមហោសថ

B-3
D-24
N-2927
INDOCHINE FRANÇAISE RÉGIE DU DÉPÔT LÉGAL

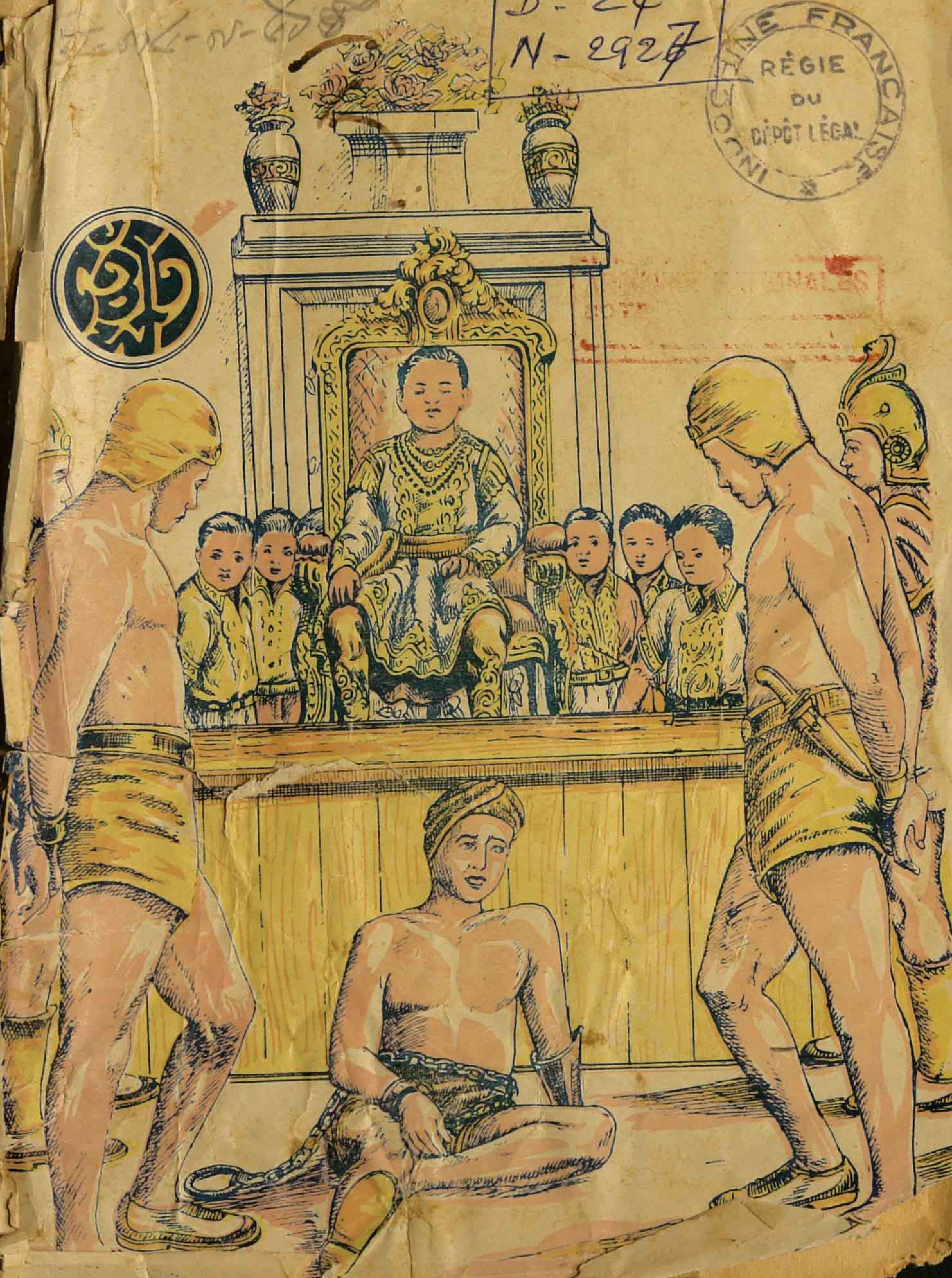

ARCHIVES NATIONALES
ARCHIVES NATIONALES DOTE
24-16-88
1956

រឿង

ព្រះមហោសថ

ព្រះមហា គង់កេត ព្រះមហា ប៊ិនយ៉ាន

វត្តបទុមគង្គា ឃុំបាក់ខែង ស្រុកមុខកំពូល ខេត្តកណ្ដាល

ចំឡងតាមច្បាប់បុរាណបាន

ការផ្សាយរបស់

លេខ ៨៨ វិថីអែមេក្រង់ ភ្នំពេញ
ជិតកេន្ទកុនព្រហ្មបាយ័នផ្ទាល់

រក្សាសិទ្ធិ

ព. ស. ២៤៩៩ គ. ស. ១៩៥៦

អារម្ភកថា

បុព្វហេតុដែលនាំឲ្យកើតសៀវភៅនេះឡើង ដោយសាថៅកែ គិម-គី បានមកនិយាយឲ្យខ្ញុំរករឿងនេះ ដើម្បីនឹងយកទៅបោះពុម្ពផ្សាយ ខ្ញុំក៏មានចិត្តត្រេកអរដោយនឹកថា: រឿងនេះ ជារឿងសម្រាប់បំភ្លឺប្រាជ្ញាឲ្យ ដឹងច្បាស់ ព្រោះមានប្រស្នាឆ្លើយជាច្រើន ហេតុនេះហើយ ខ្ញុំក៏រកក្បួនមកចម្លងជូនទៅគាត់តាមបំណង ។

ដោយអំណាចសេចក្ដីព្យាយាមនេះ សូមឲ្យប្រជាជនក្នុងត្រៃលោក បានសេចក្ដីសុខ និងសូមឲ្យអក្សរសាស្ត្រខ្មែរផ្សាយទៅក្នុងប្រទេសឲ្យ បានគ្រប់គ្រាន់បរិបូណ៌ ។

ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំសូមអភ័យទោសអំពីសំណាក់ លោកអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ក្រែងមានខ្វះខាតឃ្លាំងឃ្លាត់កន្លែងណា សូមជួយកែដម្រង់ផង សូមអរគុណទុកជាមុន ។

ថ្ងៃទី ១៣ ខែតុលា ព.ស. ២៤៩៥ គ.ស. ១៩៥២

ព្រះមហា គង់-កេត ព្រះមហា បិន-យ៉ាន

វត្តបទុមគង្គា ឃុំបាក់ខែង ស្រុកមុខកំពូលខេត្តកណ្ដាល

រឿង

ព្រះមហោសថ

បញ្ញាហោ សព្វសេឃាតិ ឥមំ ធម្មទេសនំ សត្ថា ជេតវនេ វិហរន្តោ បញ្ញាបារមី អារព្ភ កថេសិ ។

កាលព្រះសាស្តាបរមគ្រូជាម្ចាស់ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពន ទ្រង់សំដែងធម៌ប្រារព្ធនូវបញ្ញាបារមីថា បញ្ញាហោ សព្វសេនាយ ដូច្នេះជាដើម ។

សេចក្តីថា: ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងកាលកន្លងទៅហើយមាន ស្តេចមួយព្រះអង្គព្រះនាមវិទេហរាជ សោយរាជ្យនៅនគរមិថិលា ។ ព្រះអង្គមានអាចារ្យ ៤ នាក់ ជាអ្នកទូន្មានប្រៀនប្រដៅមើលហេតុការផ្សេង ៗ ១ ឈ្មោះអាចារ្យ សេនក, ២ ឈ្មោះអាចារ្យ កមិន, ៣ ឈ្មោះអាចារ្យទេវិន្ទ, ៤ ឈ្មោះអាចារ្យ បកុ; អាចារ្យទាំង ៤ នាក់នេះ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញាបេះដឹងស្មើគ្នា ។

រាត្រីមួយ ព្រះរាជាទ្រង់ផ្ទំលើក្រឡាព្រះបន្ទំ លុះពេលទៀបភ្លឺ ទ្រង់សុបិននិមិត្តឃើញហាក់ដូច ភ្នក់ភ្លើងធំ៤ឆេះឡើងស្មើបន្ទាយ ហើយមានភ្នក់ភ្លើងមួយទៀតតូចប៉ុនអំពិលអំពែក មានរស្មីភ្លឺរុងរឿងជាងភ្នក់ភ្លើងទាំង ៤ នោះទៅទៀត ផុសឡើងចំពាក់កណ្តាល ភ្នក់ភ្លើងទាំង ៤ នោះ មានពន្លឺផ្សាយទៅដល់ទ្វីបទាំង ៤ រហូតដល់ព្រហ្មលោក ។ មនុស្សទាំងឡាយ កាន់គ្រឿងសក្ការទៅបូជា ដើរជាន់លើគំនររងើក

ភ្លើងនោះ ឥតមានរលាកសោះឡើយ, លុះទ្រង់តើនចាកក្រឡាព្រះបន្ទំហើយ ទ្រង់ត្រាស់សួរអាចារ្យទាំង ៤ នាក់ឲ្យគាត់សុបិននិមិត្តនោះថ្វាយ ៗ អាចារ្យទាំង ៤ ក្រាបទូលថាបពិត្រព្រះសម្មតិទេព ភ្នក់ភ្លើងទាំង ៤ នោះគឺ: ខ្ញុំទូលព្រះបង្គំជាអ្នកប្រាជ្ញសម្រាប់ព្រះអង្គសព្វថ្ងៃនេះ; ឯភ្នក់ភ្លើង ១ តូចតែមានរស្មីអស្ចារ្យនោះ គឺមានអ្នកប្រាជ្ញ ១ កើតឡើងសម្រាប់ព្រះអង្គទៀតហើយ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញាណាស់ ល្បីទូទៅក្នុងទ្វីបទាំង ៤ រហូតដល់ទេវតា បញ្ញាគ្របសង្កត់លើទូលព្រះបង្គំទាំង ៤ នាក់នេះទៅទៀត សូមទ្រង់ជ្រាប ។

កាលនោះព្រះបរមពោធិសត្វ ជាទេវបុត្រ ទ្រង់ច្យុតមកចាប់បដិសន្ធិក្នុងផ្ទៃនៃនាងសុមនាទេវី ជាភរិយារបស់សិរីវឌ្ឍសេដ្ឋី នៅទិសខាងកើតព្រះបរមរាជវាំងមានសេដ្ឋី ១ ពានជាបរិវា ទេវបុត្ត ១ ពានអង្គទៀតក៏ចុះមកចាប់បដិសន្ធិក្នុងផ្ទៃនៃសេដ្ឋីជាបរិវាដែរ កុមារទាំងនោះជាបរិវាព្រះពោធិសត្វទាំងអស់ ៗ ឯសក្កទេវរាជទ្រង់យកថ្នាំទិព្វមកដាក់ទីងព្រះហស្តព្រះពោធិសត្វ ៗ លុះព្រះពោធិសត្វនិងកុមារទាំងនោះ នៅក្នុងគភ៌គ្រប់ ១០ ខែហើយ ក៏ប្រសូតដំណាលគ្នាទាំង ១ ពាន ១ នាក់ ៗ នាងសុមនាទេវីឃើញឱសថនៅបាតព្រះហស្តបុត្រដូច្នោះ ក៏សួរថា: កូនឯងបានអ្វីកាន់ក្នុងដៃ? សូម្បីកុមារទើបតែប្រសូត្រភ្លាម ក៏ចេះស្តីតបនឹងមាតាថា: បពិត្រព្រះមាតា នេះជាថ្នាំទិព្វ ៗ កាលនោះសិរីវឌ្ឍសេដ្ឋីជាបិតាមានរោគឈឺក្បាលអស់ ៧ ឆ្នាំហើយព្យាបាលមិនទាន់ជាសោះ ទើប

នាងសុមនាទេវី យកថ្នាំទិពនោះទៅដុះឲ្យស្វាមីពីសារលមើល លុះពីសាក្លាមក៏ជាមួយរំពេច ពោះមនុស្សដែលមានរោគអ្វីៗ ក៏ដោយ ឲ្យតែបានផឹកថ្នាំនេះក៏ជាសះស្បើយទាំងអស់គ្នា ហេតុនេះបានជាមាតាបិតាសន្មតិនាមថា: មហោសថកុមារ ។ លុះព្រះជន្មបាន ៧ ឆ្នាំកុមារទាំង១ពាននាក់មកធ្វើជាបរិវារទាំងអស់គ្នា ។ សម័យមួយ ព្រះបរមពោធិសត្វប្រាប់កុមារទាំងអស់ឲ្យយកមាស ១ ដម្លឹងម្នាក់ៗ (ត្រូវជា ១ ពាន់ដម្លឹង) ឲ្យជួលជាងសង់សាលា ៥ ខ្នងគឺសាលាសម្រាប់ឈ្នួញ ១ ។ សម្រាប់សមណព្រាហ្មព្រឹទ្ធាចារ្យ ១ សម្រាប់មនុស្សទុគតិទឹងស្រីមានគភ៌ ១ សម្រាប់ប្រជុំកាត់អាថ៌ប្រស្នា ១ សម្រាប់លេងល្បែង ១ ហើយឲ្យគូររូបក្បូរក្បាច់រចនាល្អអស្ចារ្យ ឲ្យជីកស្រះមានកំពង់ ១ ពាន់ ដាំផ្កាលេចមានពណ៌ ៥ ដូចជានន្ទវនោទ្យានស្ថានសួគ៌ ។

ចំណែកព្រះរាជាទ្រង់នឹកក្នុងដល់ពាក្យទំនាយដែលអាចារ្យទាំង ៤ នាក់ទាយថ្វាយ ទ្រង់ក៏ចាត់អាមាត្យ ៤នាក់ឲ្យចេញស៊ើបរកអ្នកប្រាជ្ញ ។ អាមាត្យម្នាក់ដើរទៅទិសខាងកើត បានឃើញសាលាទាំង ៥ និងស្រះទាំងកំពង់១ពាន់ល្អឥតមាននុស្សណាធ្វើបាន មានតែអ្នកប្រាជ្ញទើបកសាងបែបនេះបាន ក៏ពិចារណារាប់ដៃគិតតាំងពីព្រះរាជា ទ្រង់សុបិននិមិត្តមកដល់ឥឡូវនេះ ត្រូវជា ៧ ឆ្នាំគត់ កំណត់ហេតុដូច្នេះបានហើយក៏ទៅក្រាបទូលព្រះរាជាតាមដំណើរនោះ ។

ព្រះរាជាទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ហើយក៏ត្រាស់ឲ្យហៅអាចារ្យទាំង ៤ មក

សួរថា: តើយើងល្មមទៅយកមហោសថកុមារមកដាក់ទុកជាអ្នកប្រាជ្ញ ហើយឬនៅ? អាចារ្យទាំង៤ មានចិត្តឥស្សា ខ្លាចខាតលាភសក្ការនឹងយសសក្តិ ក៏ទូលតបថា: ក្រាបទូលមិនទាន់ល្មមទេ ព្រះរាជាក៏ទ្រង់គង់ស្ងៀម ៗ លុះកាលខាងក្រោយមក ព្រះបាទវិទេហរាជទ្រង់ចាត់ទូតឲ្យទៅស៊ើបម្តងទៀត បានឃើញមហាជនកំពុងល្បងមើលប្រាជ្ញាគឺ...:

សម័យមួយ ព្រះបរមពោធិសត្វដើរទៅកាន់សាលាសម្រាប់លេងល្បែង ពេលនោះមានមហាជនជាច្រើននៅទីសាលាហើយហាលសាច់ព្ឌ៏ចុងក្តារ ស្រាប់តែមានសត្វខ្លែងមួយ វាហើរមកឆក់យកទៅ ឯក្មេងជាបរិវារនៃព្រះពោធិសត្វ ក៏ស្រែកហៅគ្នាឲ្យដេញយកសាច់ពីខ្លែងនោះវិញ ចំណែកខ្លែងនោះឃើញក្មេងរត់ដេញដូច្នោះ ក៏ចេះតែហើរទៅឆ្ងាយ ពួកក្មេងទាំងនោះខំរត់តាមខ្លែងជំពប់ជើងនឹងដីប៉ះនឹងកំណាត់ឈើជាដើម ក៏នៅតែខំរត់ដេញទៅទៀត ។

កាលនោះព្រះពោធិសត្វ ប្រាប់ទៅក្មេងទាំងអស់នោះថា៖

ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយមើលអញៗ នឹងដេញខ្លែងនោះឲ្យភិតភ័យបោលដុំសាច់ឥឡូវនេះ ពួកមហាជនក៏ស្រដីថា: សូមអម្ចាស់ធ្វើឲ្យខ្លែងនេះលែងដុំសាច់នោះមើល ព្រះពោធិសត្វឮហើយឆ្លើយថា: បើដូច្នោះចូរអ្នកទាំងឡាយចាំមើល ពោធិសត្វក៏ចុះអំពីសាលារមិលមើលទៅខាងលើ ហើយរត់តាមដោយកំលាំងលឿនជាក្រៃលែង លុះឃើញស្រមោលខ្លែងនោះហើយ ក៏ទះប្រហស្តផាំងៗ ហើយស្រែកយ៉ាងខ្លាំង

លេខកូដ :

សម្រែកនោះឮទៅដល់ក្អែកកាលណា ហាក់ដូចជាពុះទំលាយនៅថ្លើមបេះដូង ស្រាប់តែរឹងស្វាប់ហើរទៅទៀតពុំរួច ដោយគេដះព្រះអង្គ ពោធិសត្វឃើញខ្លួននោះរឹងស្វាបនៅនឹង ជម្រុះដុំសាច់ដូច្នោះ ក៏ស្ទុះឡើង

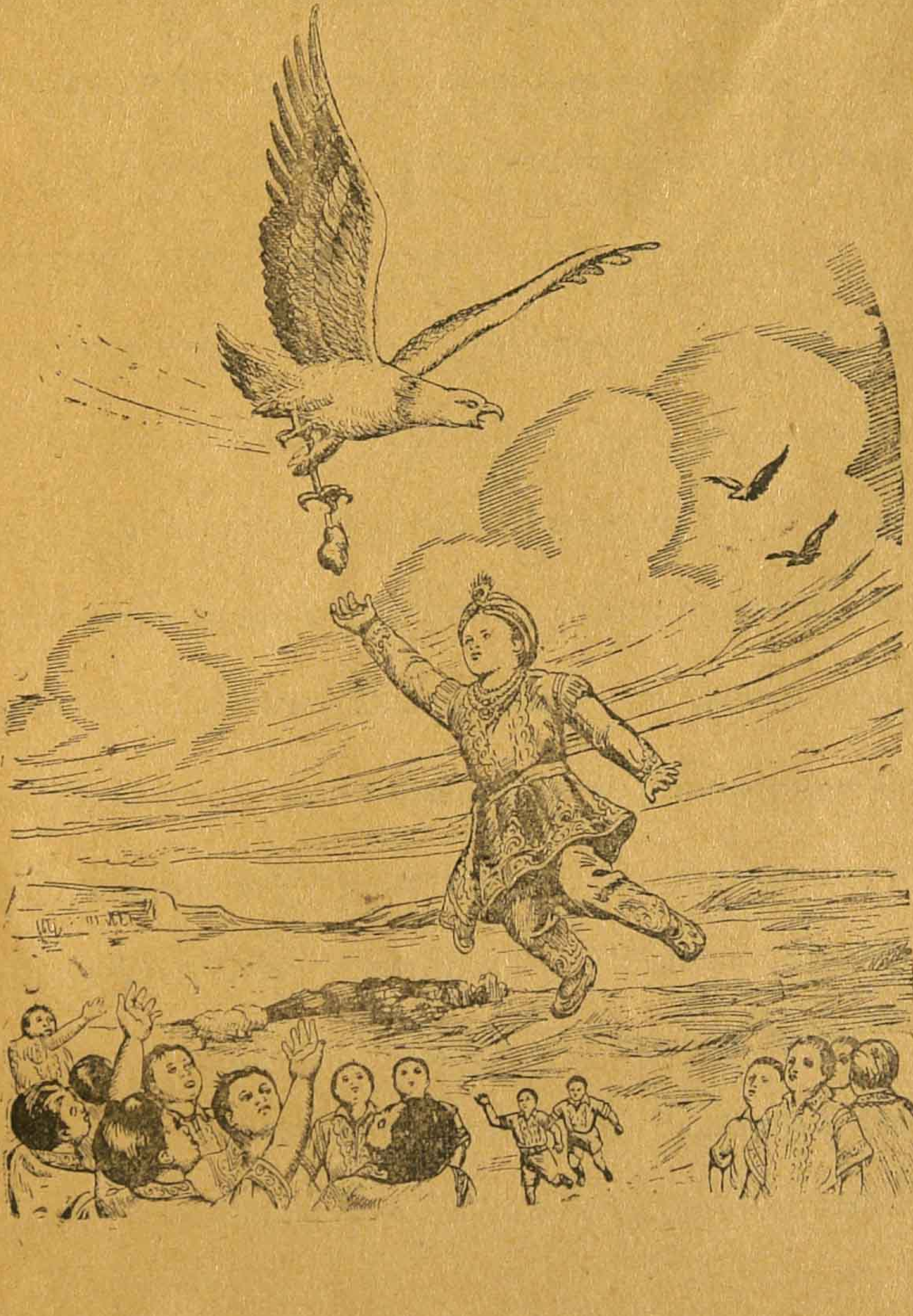

ទៅទទួលអំពីកណ្ដាលអាកាស ដើម្បីកុំឲ្យដុំសាច់ជ្រុះដល់ដី ពួកមហាជនឃើញអស្ចារ្យដូច្នោះ ក៏ស្រែកឮរំពងឲ្យពរសព្ទសាធុការគ្រប់ៗគ្នា ។ រាជអាមាត្យស៊ើបការឃើញហេតុដូច្នោះហើយ ក៏ទៅទូលព្រះរាជាតាមដំណើរនោះ ។ ព្រះរាជាទ្រង់ជ្រាបហើយ ក៏ហៅអាចារ្យទាំង ៤ មកសួរថា: យើងល្មមទៅយកអ្នកប្រាជ្ញនោះមកដំកល់ទុកក្នុងទីនេះហើយឬនៅ ? អាចារ្យទាំង៤ មានចិត្តឥច្ឆា ក៏ក្រាបទូលថាមិនទាន់ល្មមទេ ។ ស្ដេចក៏ប្រើរាជទូតឲ្យប្រាប់អាមាត្យនោះឲ្យចាំស៊ើបមើលទៀត ។

នៃមួយទៀតដំណាលថា: មានបុរសកំសត់ម្នាក់ ចិញ្ចឹមជីវិតនៅក្នុងស្រុកមួយ លុះដល់ខែភ្លៀងធ្លាក់ជោគជាំ បុរសនោះក៏គិតថាឆ្នាំនេះមានភ្លៀងហើយ តើអញបានគោក្របីអំពីណាធ្វើស្រែនឹងគេ គិតដូច្នោះហើយ ក៏យកមាសប្រាក់ដើររកទិញគោអំពីស្រុកឯទៀត លុះបានហើយក៏នាំមកកាន់ផ្ទះវិញ ដល់ព្រឹកឡើងបុរសនោះដឹកគោទៅឲ្យស៊ីស្មៅ នៅកន្លែងមួយ ដល់ហើយក៏លែងគោនោះឲ្យស៊ី ហើយនៅដេកក្រោមដើមឈើលុះត្រូវខ្យល់រំភើយ ៗ ក៏លក់ទៅ ពេលនោះមានអាចោរម្នាក់មកលួចយកគោនោះ បុរសភ្ញាក់ឡើងក្រឡេកមើលមិនឃើញគោក៏ស្ទុះក្រោកម្នីម្នាមើលខាងណេះខាងណោះ ស្រាប់តែឃើញអាចោរកំពុងបំបោលគោនោះទៅ បុរសម្ចាស់គោនោះក៏រត់តាម លុះជិតនឹងទាន់ក៏ស្រែកហៅថា: អើយ ៗ ដឹកគោអញយកទៅណា ចោរនោះឮសំដីនោះហើយក៏ឆ្លើយទៅវិញថា: យើ ! ឯណាគោប្រស្ដន គោនេះ

ជាគោរបស់អញទេតើ ម្ដេចក៏ហ៊ានមកថាគោរបស់ប្រពន្ធ? បុរសទាំងពីរនាក់នោះក៏កើតជាពាក្យជំលូសឈ្លោះប្រកែកគ្នាទៅវិញទៅមក ៗ ពួកមហាជនទាំងពួងបានឮពាក្យនោះហើយក៏ជំនុំគ្នានៅកន្លែងសាលានៃចៅអ្នកប្រាជ្ញ លុះបុរសទាំងពីរនាក់នោះទៅដល់ទ្វារសាលានោះហើយ ទើបព្រះពោធិសត្វឲ្យហៅចូលមក ព្រះពោធិសត្វគ្រាន់តែឃើញមុខក៏ស្គាល់ដោយប្រាជ្ញាច្បាស់ថា: បុរសនេះជាចោរ បុរសនេះជាម្ចាស់ ៗ ពោធិសត្វ សូម្បីដឹងច្បាស់យ៉ាងណាក្ដី ក៏ធ្វើហាក់ដូចជាមិនដឹងវិញទើបទ្រង់សួរថា: ម្នាលបុរសទាំងពីរអ្នកឯងនេះធ្វើពាក្យជំលូសឈ្លោះប្រកែកគ្នានេះតើដោយហេតុអ្វី ? បុរសជាម្ចាស់គោទូលថា: បពិត្រព្រះបាទម្ចាស់ ខ្ញុំទិញគោ អំពីស្រុកមានឈ្មោះដូច្នេះ ៗ ហើយខ្ញុំនាំមកទុកនៅផ្ទះ លុះព្រឹកឡើង ក៏នាំយកទៅរកកន្លែងមានស្មៅល្អ រួចខ្ញុំលែងគោនេះឲ្យស៊ី ហើយខ្ញុំមកដេកនៅក្រោមម្លប់ឈើ ខ្ញុំដេកលក់ពេលណាហើយបុរសនេះ យកគោខ្ញុំនាំបណ្ដើរទៅ ៗ ចោរនោះទូលថា: បពិត្រអម្ចាស់ គោខ្ញុំនេះវាកើតក្នុងផ្ទះខ្ញុំ គាត់នេះមកនិយាយស្រដីពាក្យកុហកភូតភរទេ គោរបស់ខ្ញុំទេម្ចាស់ ៗ មហោសថអ្នកប្រាជ្ញសួរទៅបុរសទាំងពីរថា: ម្នាលបុរសទាំងពីរឥឡូវនេះចូរអ្នកឈប់ស្ងះ សេចក្ដីនេះសិនចុះ ចូរប្រពន្ធទាំងពីរចាំស្តាប់បង្គាប់របស់ខ្ញុំ បុរសទាំងពីរ ក៏នៅស្ងៀមប្រុងចាំស្តាប់ព្រះពោធិសត្វគិតថា គួរអញលបចិត្តបុរសទាំងពីរនេះហើយក៏សួរទៅចោរនោះជាមុន ថាម្នាលបុរស

គោប្រើស្តេចនេះឲ្យស៊ីចំណីអ្វីខ្លះ ? អាចារនោះឆ្លើយថា: គោនេះខ្ញុំឲ្យស៊ីតែបបរ នឹងស៊ុកសន្តែក ទើបព្រះពោធិសត្វឲ្យកត់ពាក្យសំគាល់ស្រេចហើយ ទើបទ្រង់សួរទៅម្ចាស់គោទៀត បុរសនោះឆ្លើយថា: បពិត្រអម្ចាស់ ខ្ញុំជាមនុស្សក្រសត់ទុគតិដូច្នេះនឹងបានបបរឯណាឲ្យគោនេះពាស៊ី គោខ្ញុំនេះឲ្យស៊ីតែស្មៅនឹងស្លឹកឈើផ្សេង ៗ ។ ទើបព្រះពោធិសត្វឲ្យកត់ពាក្យបុរសទាំងពីរនាក់នោះស្រេចហើយ ទើបប្រើបុរសម្នាក់ជាអ្នកសម្រាប់ប្រើរបស់ខ្លួន ឲ្យយកទឹកដាក់នឹងថាសស្រេចហើយឲ្យយកប្រយង្គមកប្រឡាក់នឹងទឹក ហើយឲ្យយកទៅឲ្យគោនោះផឹក ។ គោនោះ ផឹកទៅពេលណា ហើយក៏ក្អួតបង្អោចេញមកសុទ្ធតែស្មៅតែម្យ៉ាង ទើបចៅអ្នកក្រុង សួរទៅមហាជនទាំងឡាយថា: ម្នាលអ្នកទាំងឡាយអ្នកមើលមើ ? ។ ទើបព្រះពោធិសត្វសួរទៅចោរថាម្នាលបុរស ប្រើស្តេចជាចោរឬ ? ឬមិនមែន ? អាចារឆ្លើយថា: បពិត្រអម្ចាស់ដ៏ចំរើន ខ្ញុំនេះជាចោរពិតហើយ ។ ទើបព្រះពោធិសត្វ ឲ្យកាយដំដើងដៃបុរសនោះឲ្យថយកំលាំង ទើបឲ្យជម្រាបថាម្នាលបុរសប្រើស្តេច យល់ទុកនាលោកិយពិបាកប៉ុណ្ណោះថា:ពិបាកអ្វីបើប្រើស្តេចទៅសោយទុក្ខវេទនា ក្នុងមហានរកនោះពិបាកដ៏ក្រៃលែងលើសនេះទៅទៀត ។ ចាប់ដើមតាំងពីថ្ងៃនេះទៅ ចូរប្រើស្តេចកុំធ្វើអំពើដូច្នេះទៀត ។ រាជអាមាត្យលុះបានដឹងសព្វគ្រប់ក៏ឲ្យនាំពត៌មាននោះទៅទូលព្រះបាទវិទេហរាជ ព្រះរាជាទ្រង់សួរថា: ម្នាលអាចារ្យសេនក ឥឡូវ

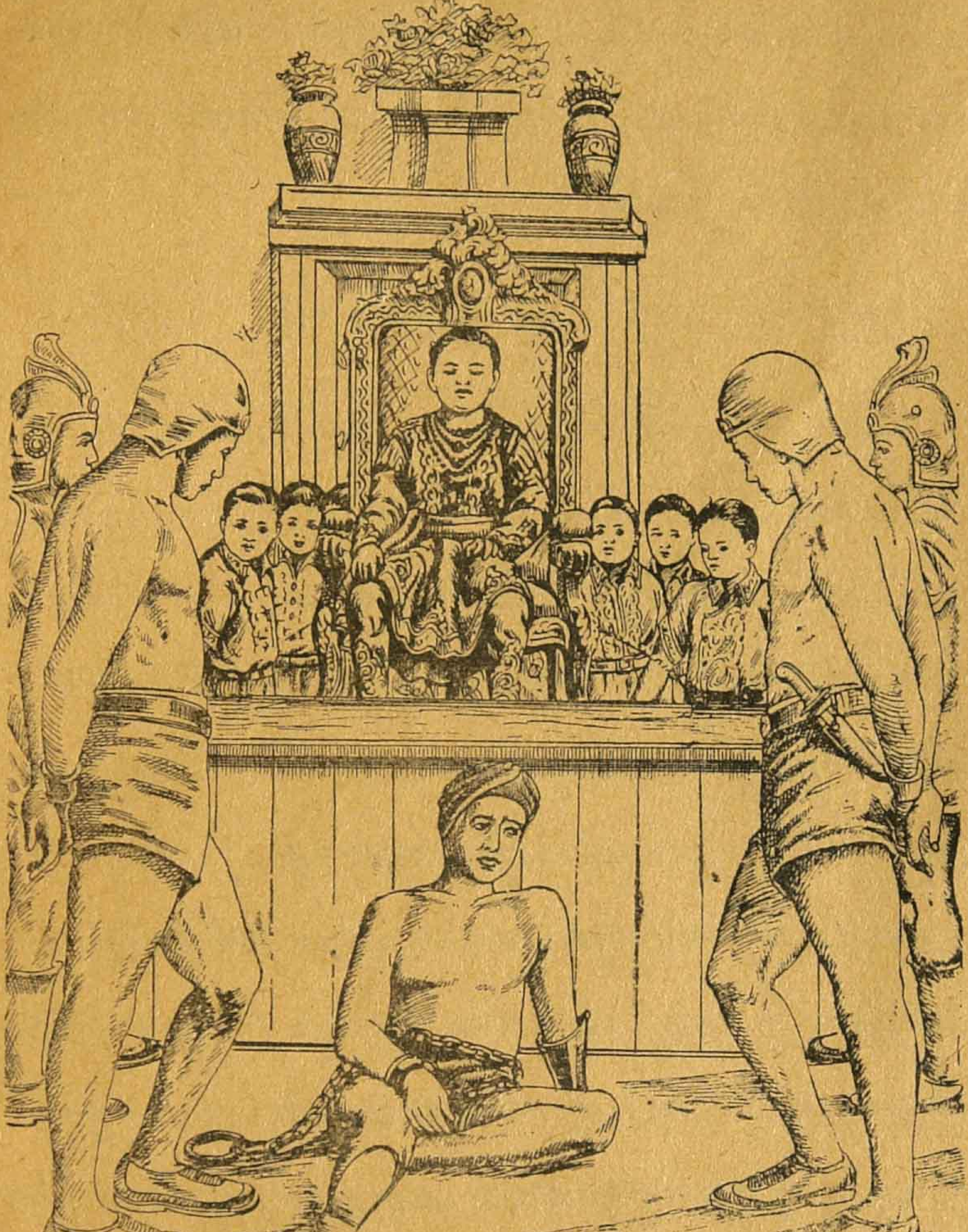

នេះតើយើងនឹងឲ្យទៅយកចៅអ្នកប្រាជ្ញនោះមកឬ? ឬដូចម្ដេច? ទើប អាចារ្យសេនកទូលថា: បពិត្ដអំម្ចាស់ មនុស្សយើងបើគ្រាន់តែបេះ ពិចារណាសេចក្ដី គឺលួចគោដូច្នេះលោកមិនរាប់ហៅថាអ្នកប្រាជ្ញឡើយ បូរអម្ចាស់ស្ទេះទុកសិនបុះ ។

ឯព្រះបាទវិទេហរាជ ស្តេចគង់នៅស្ងៀម ហើយស្តេចឲ្យនាំពតិមានទៅកាន់រាជអាមាត្យនោះវិញ ឯវំ (ការណ៍ រឺហេតុនេះ បណ្ឌិតេន គឺបណ្ឌិត វេទិតព្វំ គប្បីដឹង),

ឯកា បន ទុគ្គតិ ឥត្ថី នានាវណ្ណេហិ សុត្តេហិ

កាលនោះមានស្រីម្នាក់កំសត់ទុគ៌ត មានបំណងនឹងបង់តុបតែងប្រដាប់ពង់កាយអាត្មា ក៏យកអាម្បោះមកចងជាសង្វា ឆ្លាស់ពណ៌ផ្សេង ៗ ស្រេចហើយស្រីនោះពាក់នូវក ហើយដើរទៅងូតទឹកឯស្រះបោក្ខរណីនៃព្រះមហោសថអ្នកប្រាជ្ញ លុះដើរទៅដល់ស្រះបោក្ខរណីកាលណាក៏ផ្លាស់សំពត់អំពីចង្កេះ ដោះសង្វាអំពីកដាក់លើសំពត់ ហើយស្រីនោះឯងចុះទៅងូតទឹក ប្រយោជន៍ដើម្បីនឹងបន្ទោរបង់នូវញើសក្អែល ៗ កាលនោះមានស្រីក្រមុំម្នាក់ទៀតដើរមកដល់មាត់ស្រះ ឃើញសង្វានោះ ហើយបង្កើតចិត្តស្រឡាញ់ លោភចង់បានសង្វានោះ ក៏និយាយទៅនឹងស្រីជាម្ចាស់សង្វាថា: សម្លាញ់ ៗ!! សង្វានេះតើធ្វើខ្លួនឯងឬ? ឬជួលអ្នកដទៃធ្វើ? ស្ត្រីជាម្ចាស់សង្វារឆ្លើយថា សម្លាញ់អញធ្វើខ្លួនឯងទេ ស្រីកំណាចនោះថា សុំមើលបន្តិចបានទេ? នាងនោះថា. មានអ្វីសំឡាញ់មើលចុះ ៗ ស្រីកំណាចនោះយកសង្វារមកពាក់នូវករួចហើយ ឃើញស្រីជាម្ចាស់សង្វារក្រវើនតែងូតទឹក ពុំបានជាចាប់ភ្នែករមិលមើល, មេកំណាចនោះយកសង្វារនោះរត់ទៅ ស្រីជាម្ចាស់សង្វារ ក៏ពុំបានជាចាប់ភ្នែកនឹកដល់សង្វារ ស្រាបតែនឹកឃើញហើយក្រឡេករកមើល

ស្រីនោះមិនឃើញ ក៏ឡើងមកអំពីស្រះបោក្ខរណី ១ រំពេច ហើយ ផ្លាស់សំពត់ស្លៀកពុំទាន់ ក៏ម្នីម្នារត់តាមទៅ ទាន់ហើយក៏ចាប់ជាយសំពត់មេកំណាចនោះ ហើយស្រដីទៅថា ហានយកសង្វារអញទៅណា?

ស្រីកំណាចឆ្លើយថា: យី!! មេះនេះមកអំពីណា ឥតកលលាក់លលើអ្វី មេះ សង្វារនេះអញប្រដាប់ប្រដារចនាអំពីទីស្ថានលំនៅអញទេតើ ស្ដ្រីទាំងពីរនាក់ក៏បង្កើតជាពាក្យជំលួសឈ្លោះប្រកែកគ្នាទៅវិញទៅមកពុំដាចស្រេចក៏បណ្ដើរគ្នាទៅប្ដឹងពោធិសត្វ លុះដើរទៅទៀបទ្វារសាលានៃព្រះពោធិសត្វមួយអន្លើដោយក្មេងចំនួន ១០០០នាក់ចោមរោមជាបរិវារ ទើបព្រះពោធិសត្វឲ្យហៅស្រីទាំងពីរនាក់ចូលមក លុះស្រីទាំងពីរជំរាបរឿងហេតុរួចហើយ ទ្រង់ក៏ស្គាល់ដោយប្រាជ្ញាច្បាស់ថា: ស្រីនេះជាចោរស្រីនេះជាម្ចាស់សង្វារ ៗ តែព្រះអង្គទ្រង់ចង់រកឲ្យអស់ចិត្ត ទើបព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសួរថា: នែអ្នកទាំងសងខាង បើដូច្នេះអ្នកស្ដាប់បង្គាប់អញឬ? ឬដូចម្ដេច ស្រីទាំងពីរនាក់នោះក៏ឆ្លើយថា: ខ្ញុំស្ដាប់បង្គាប់របស់អម្ចាស់ ទើបព្រះពោធិសត្វទ្រង់ញញឹម ៗ ក៏សួរទៅស្រីជាចោរនោះជាមុនថា: នែនាង! សង្វាររបស់នាងនេះតើនាងតែងទិងអប់នូវក្លិនអ្វី? ស្រីជាចោរនោះទូលថា: បពិត្រអម្ចាស់ !! ខ្ញុំតែងអប់នូវក្លិនពិដោរផងទាំងពួង គឺគ្រឿងប្រស់ប្រតិបផ្សេងៗ ព្រះពោធិសត្វ... ប្រុងប្រយ័ត្នកត់ពាក្យនោះទុកសំគាល់ក៏ទ្រង់សួរទៅស្រីជាម្ចាស់សង្វារទៀតនាងម្ចាស់សង្វារថា: បពិត្រម្ចាស់ ខ្ញុំគ្មានគ្រឿងប្រស់ប្រតិបឯណាទេ !!ខ្លួនខ្ញុំនេះជាអ្នកកំសត់ទុគ៌ត ពីបុរាណជាពន់

ពេក ! ខ្ញុំយកតែផ្កាប្រយង្គមកអប់នូវសព្វថ្ងៃជាប្រក្រតី ។ មហោសថស្តាប់ពាក្យស្រីទាំងពីរនោះហើយ ឲ្យយកភាជនៈមាស មកដាក់បំពេញនូវទឹកហើយយកសង្ហារដាក់ក្នុងទឹកនោះ ទើបមានបន្ទូលឲ្យហៅជាងមកពិចារណាក្លិនសង្ហារនោះតើក្លិននេះ ជាក្លិនក្របេះបួនប័ន្ធឬ ? ឬជាក្លិនប្រយង្គយុផ្កា ជាងក៏ពិចារណាក្លិនសង្ហារមិនធំក្លិនក្របេះបួនប័ន្ធសោះ សុភាពជាធំក្លិនប្រយង្គយុផ្កាជាប្រាកដ ហើយជាងទូលព្រះពោធិសត្វថា: មិនធំក្លិនក្របេះបួនប័ន្ធទេ ធំក្លិនតែផ្កា ប្រយង្គយុផ្កានោះជាប្រាកដ ។

ព្រះពោធិសត្វ ជ្រាបនូវហេតុនោះហើយ ទើបមានបន្ទូលសួរទៅស្រីលួចសង្ហារថា: ម្នាលនាង ? នាងថាខ្លួនជាម្ចាស់សង្ហារ អប់នៅក្របេះបួនប័ន្ធ ឥឡូវនេះមិនធំក្លិននោះទេ ធំតែក្លិនប្រយង្គយុផ្ការ បើដូច្នេះនាងជាចោរលួចសង្ហារគេហើយ ។ មេកំណាចស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះពោ-ធិសត្វហើយ ពុំអាចនឹងហ៊ានលាក់ក៏ទូលព្រះពោធិសត្វវិញថា: អម បពិត្រព្រះមហោសថ ជបំរើន ខ្ញុំនេះជាចោរលួចសង្ហារគេពិតមែន ។ ចាប់ដើមអំពីថ្ងៃនេះទៅ អស់មហាជនទាំងពួងដឹងជាក់ច្បាស់ថា: ព្រះមហោសថជាអ្នកប្រាជ្ញពិតៗ ។ ទើបព្រះពោធិសត្វ ឲ្យឱវាទដល់ស្រីជាចោរលួចសង្ហារនោះថា: នែនាងចាប់តាំងពីថ្ងៃនេះទៅនាងកុំធ្វើជាចោរលួចគេទៀត ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះនាងនឹងខ្មាស់គេ ? ដល់បរលោកនាយទៅ នាងនឹងសោយទុក្ខវេទនា ក្នុងនរកនាយជាមិនខានឡើយ ។ អាមាត្យក៏នាំពត៌មានទៅទូលព្រះរាជា ៗ បានជ្រាបហេតុនោះសព្វគ្រប់ ក៏មានព្រះទ័យសោមនស្ស

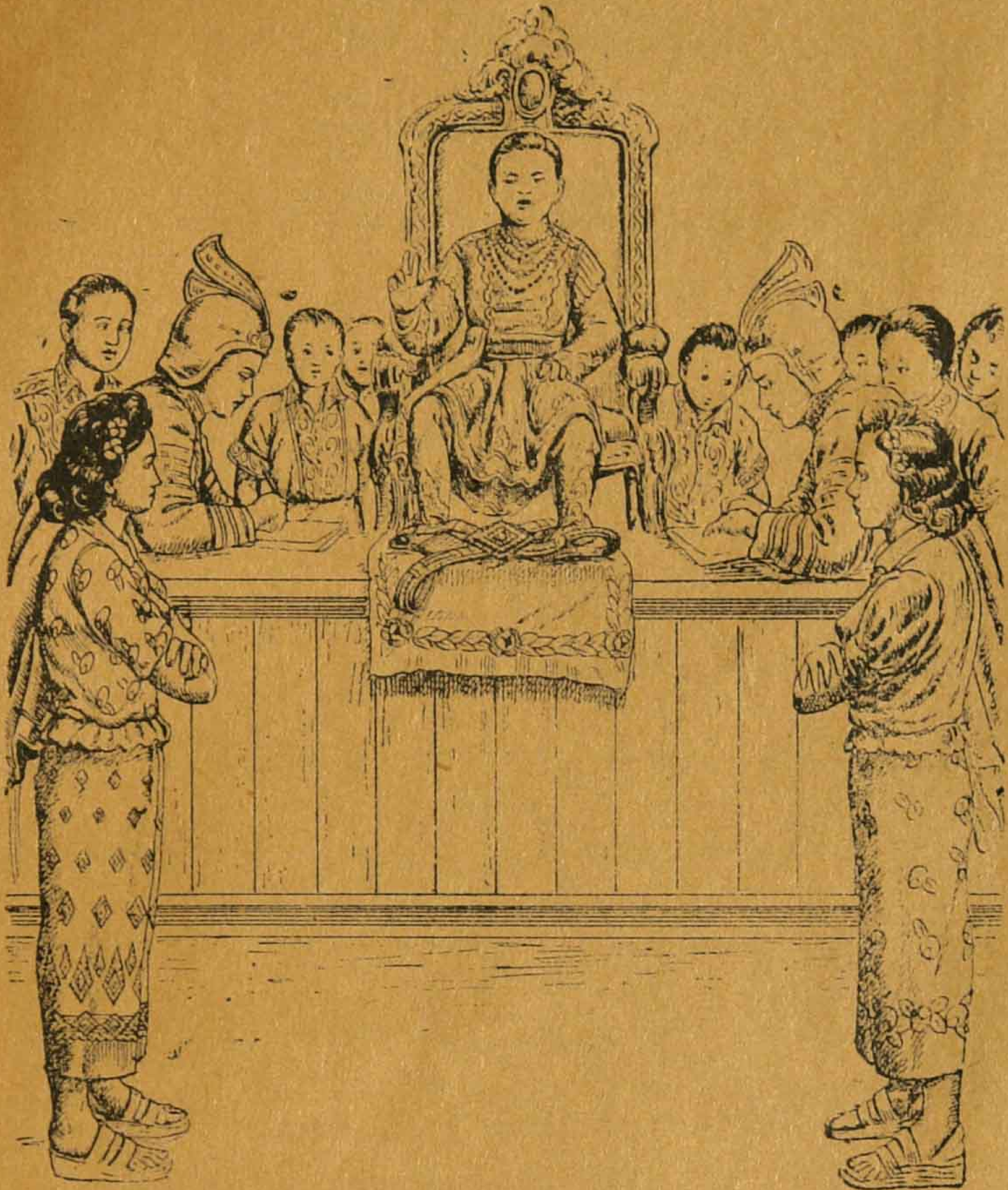

ត្រេកអរជាពន់ពេក ហើយមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អាចារ្យសេនកថា៖ ម្នាលអាចារ្យ ឥឡូវនេះរាជអាមាត្យ ឲ្យរាជទូតមកប្រាប់អញថា៖ មហោសថមានបញ្ញាចេះរកឃើញហេតុនៃស្រីពីរនាក់ លួចសង្វារគ្នាឃើញដោយប្រាកដណាស់ ថាស្រីនេះជាម្ចាស់សង្វារ ស្រីនោះជាចោរលួច-សង្វារ បើដូច្នោះតើយើងឲ្យទៅយកមកដំកល់ទុកជាអ្នកប្រាជ្ញឬ? អាចារ្យសេនកស្តាប់ហើយទូលថា៖ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោះ មហោសថ បុត្ត

សិរីវឌ្ឍន៍ បេះតែពិចារណាសេចក្ដីប៉ុណ្ណោះ បណ្ឌិតលោកមិនអាចរាប់ថាជាអ្នកប្រាជ្ញបានឡើយ ។ ថាបើសព្វព្រះរាជហឫទ័យនឹងមហោសថ ចុះស្រុកក្រៅ ចៅសុភាសិនមានបញ្ញា បេះជំនុំគ្រូអ្នកជនទាំងពួងបានដែរ សូមយកមកដំកល់ទុកធ្វើជាអ្នកប្រាជ្ញនោះប្រសើរជាង ។ មហាក្សត្រស្ដាប់ពាក្យអាចារ្យសេនកហើយមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ទៅរាជទូតថា ម្នាលរាជទូតប្ញូរឯងវិលទៅប្រាប់រាជអាមាត្យឲ្យរាំចាំឃ្លាំមើល បើមានរឿងអ្វីផ្សេងៗ ទៀត ប្ញូរឲ្យមកប្រាប់អញ ។

កាលនោះមានស្រីម្នាក់រក្សាបំភារកប្បាស ស្រីនោះឯងតែងបេះកប្បាសរើសយ៉ាងល្អហើយក៏រវៃធ្វើជាអម្បោះយ៉ាងឆ្មារល្អហើយ យកមកដាក់កញ្ឆើ នៅក្នុងកញ្ឆើមានដាក់គ្រាប់ទន្សាប់លុះរៀបចំរួចក៏កណ្ដៀតដើរទៅកាន់ផ្ទះអាត្មា ។

លុះទៅដល់ស្រះព្រះមហោសថ ក៏ដាក់កញ្ឆើចុះ ហើយផ្លាស់សំពត់ ដាក់ជិតកញ្ឆើនោះចុះទៅងូតទឹក ។ កាលនោះមានស្ត្រីម្នាក់ទៀតដើរមក ឃើញអម្បោះឆ្មារល្អ ក៏មានចិត្តលោភចង់បាន ហើយស្រីដ៏ថាម្នាលសម្លាញ់អម្បោះនេះឆ្មារល្អម្ល៉េះ សូមមើលបណ្ដិចបានឬទេ មាត់ថាដៃទៅស្ទាបអង្អែលកាន់មើល កាលនោះស្រីជាម្ចាស់អម្បោះក្រវើនតែងូតទឹកពុំបាននិយាយថាអ្វី មេកំណាចក៏យកកញ្ឆើនោះកណ្ដៀតដើរទៅ ឯស្ត្រីម្ចាស់អម្បោះនោះ ក្រឡេកទៅឃើញដូច្នោះហើយ ក៏ឡើងមីម្នារត់តាមទៅ ចាប់បណ្ដើរគ្នាមកបន្ដឹងព្រះពោធិសត្វ ។ ពោធិសត្វអ្នកប្រាជ្ញ សួរទៅស្រីជាចោរកំណាចមុនថា អើ!

នាងៗ ថាកញ្ជើអំបោះនេះជារបស់នាង តើក្នុងកញ្ជើនេះនាងដាក់អ្វីខ្លះ ? មេកំណាចមកគិតពិចារណាថា: អ្នកចំការនេះមុខជាដាក់គ្រាប់កប្បាស គិតដូច្នោះហើយក៏ដំរាបពោធិសត្វថា: ខ្ញុំដាក់គ្រាប់កប្បាស ព្រោះពោធិសត្វឲ្យកត់ពាក្យនោះទុក ។ ទើបសួរទៅស្រីជាម្ចាស់កប្បាសទៀត ស្រីជាម្ចាស់កប្បាសនោះឆ្លើយថា: បពិត្រព្រះមហោសថ ក្នុងកញ្ជើនេះ

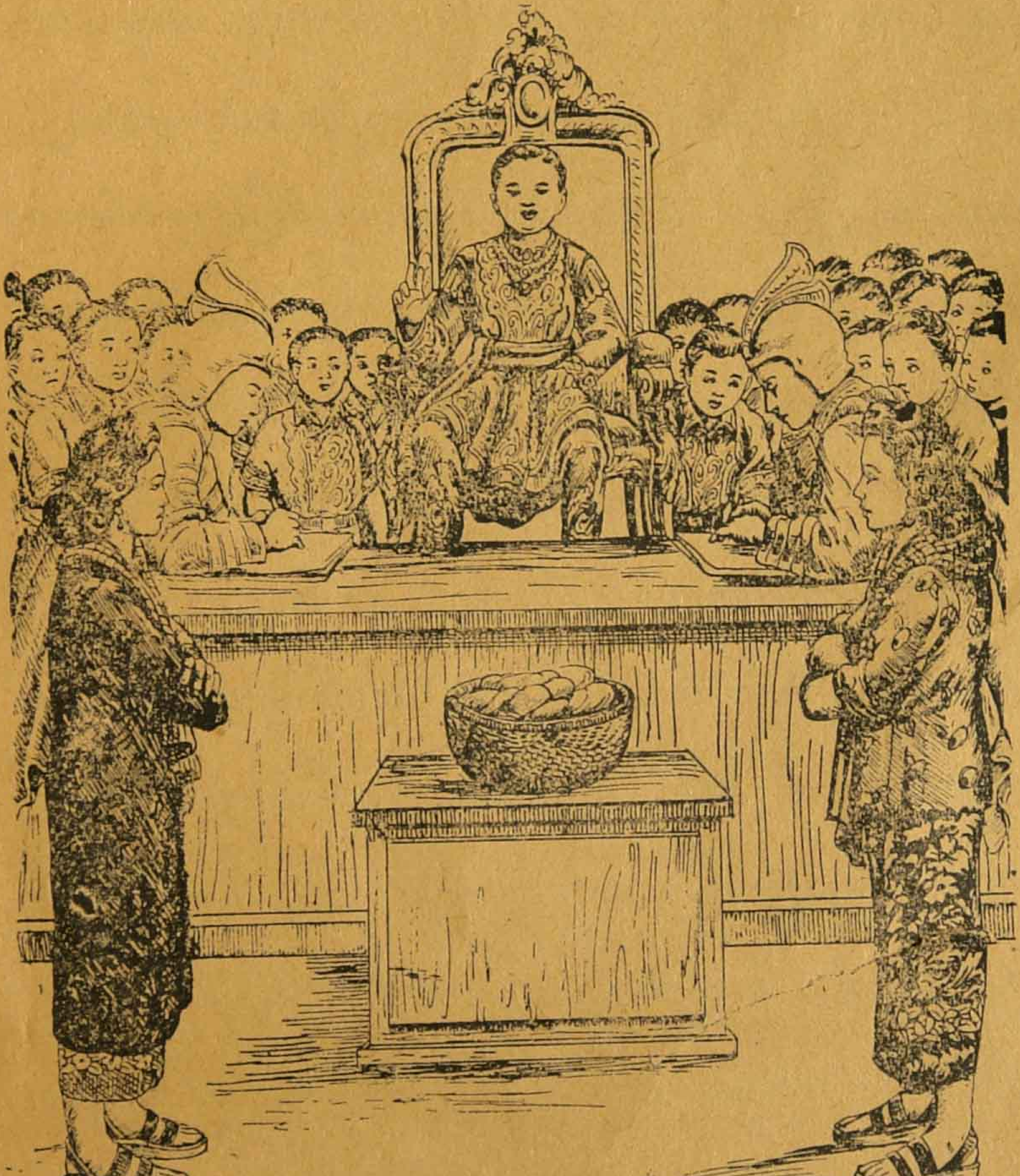

ខ្ញុំដាក់គ្រាប់ទន្ទាប់ ដ្បិតខ្ញុំនឹងសង្កត់អំបោះ ទើបពោធិសត្វឲ្យកត់ពាក្យ
ស្រីនោះ ។ ហើយក៏រើកកញ្ជើឡើង ឃើញតែគ្រាប់ទន្ទាប់ ទើបព្រះ
ពោធិសត្វនិយាយទៅនឹងស្រីជាចោរនោះថា: នែនាង ! នាងឯងថា
ដាក់គ្រាប់កប្បាសក្នុងកញ្ជើ ឥឡូវនេះទៅមិនឃើញគ្រាប់កប្បាសសោះ
ឃើញតែគ្រាប់ទន្ទាប់ទៅវិញ បើដូច្នេះតើនាងជាចោរឬ ? ឬមិនមែន ?
ស្រីនោះពុំអាចលាក់ខ្លួនបាន ក៏សុំទោសព្រះពោធិសត្វថា: បពិត្រលោក
ម្ចាស់ដ៏ប្រសើរ ខ្ញុំនេះជាចោរពិតមែន ។ ព្រះមហោសថ ប្រដៅស្រី
កំណាចនោះស្រេច, ទើបព្រះអង្គឲ្យកញ្ជើនោះទៅស្រីជាម្ចាស់អំបោះ
នោះវិញទៅ នាងជាម្ចាស់អំបោះទទួលកញ្ជើស្រេចហើយក៏ឲ្យពរសព្ទ
សាធុការដល់ព្រះពោធិសត្វ ហើយក្រាបលាវិលទៅកាន់ស្ថានលំនៅរបស់
ខ្លួនវិញទៅ ។ អស់មហាជនទាំងឡាយ យល់ឃើញក៏មានចិត្ត
សោមនស្សរីករាយត្រេកអរជាតេយ្យភាព ក៏ទះដៃឲ្យពរជ័យសព្ទសា
ធុការកងរំពង ជារយជាពាន់សែន ! ។ រាជអាមាត្យដែលមហាក្សត្រ
ប្រើមកឲ្យឃ្លាំចាំមើលឃើញសេចក្ដីអស្ចារ្យ មិនវិស័យជាក្មេងអាយុ៧ឆ្នាំ
ហាក់ដូចជាមនុស្សធំក៏ប្រើរាជទូតស្រូតទៅទូល ព្រះបាទវិទេហរាជស្ដេច
ជ្រាបច្បាស់ហើយ មានព្រះដម្រាស់ត្រាស់ហៅអាចារ្យសេនក មកសួរ
ដូចមុនទៀត ។ អាចារ្យសេនក ក៏ទូលទាស់ព្រះមហាក្សត្រមិនឲ្យទៅ
នាំពោធិសត្វមកឡើយ ។

និយាយអំពីស្រីម្នាក់ទៀត ពារកូនទៅងូតទឹកកាលបើដើរទៅដល់ស្រះមហាសថហើយក៏ផ្លាស់សំពត់ ពារកូនចុះទៅងូតលាងមុខមាត់កូនស្រេចរួចហើយ យកមកឲ្យគង្គុយលើសំពត់នៃខ្លួន ហើយចុះទៅងូតទឹកខ្លួនឯងទៀត ពេលនោះ ស្រាប់តែមានយក្ខិនីម្នាក់ដើរមកឃើញកូនតូចនោះ មានបំណងចង់ស៊ី វាក៏ប្លែងខ្លួនធ្វើជារូបស្រីម្នាក់ ហើយនិយាយទៅថា ហៃនាងសម្លាញ់! ក្មេងនេះល្អតល្អម៉្លេះ តើក្មេងនេះជាកូននាងឬ? ម្តាយនោះឮហើយក៏ឆ្លើយទៅថា កូនរបស់អញ, យក្ខិនីថាអញបីបៅបន្តិចបានទេ? នាងថាបីបៅក៏បីបៅចុះ យក្ខិនីនោះឮហើយពយកក្មេងនោះធ្វើហាក់ដូចជាបីពារ បន្តិចទៅមកបន្តិចបីក្មេងនោះយកទៅ ។ ឯម្តាយនោះឃើញគេយកកូនទៅដូច្នោះ ក៏ឡើងអំពីទឹកមម្នាម្នាប្រញាប់ចាប់បានសំពត់យកមកស្លៀកហើយក៏រត់ទៅតាមស្រែកហៅនាងនោះថា ហាង់យកកូនអញទៅណា? ស្រីនោះរត់ទាន់ក៏ចាប់ជាយសំពត់ជាប់, យក្ខិនីនិយាយថា នាងបានកូននេះពីណាមក កូនអញទេតើ! នាងនឹងយក្ខិនីក៏ឈ្លោះគ្នា នៅជិតមាត់ទ្វារបរមសាលានៃព្រះពោធិសត្វ កាលនោះព្រះពោធិសត្វទ្រង់ឮពាក្យស្រីនឹងយក្ខិនីនោះជជែកគ្នា ទើបទ្រង់ហៅមក សួរថា: ហេតុការណ៍ដូចម្តេចបានជាទាស់គ្នា? ឯស្រីនោះប្រាប់សេចក្តី សព្វគ្រប់ទើបពោធិសត្វស្គាល់ថា: មេនេះជាយក្ខិនី ដ្បិតខ្លួនវាពុំព្រិចភ្នែកទេ ហើយវាមានភ្នែកក្រហម១, វាឥតញើស១ឥតស្រមោល១ ទើបព្រះពោធិសត្វថា: នែនាងទាំងពីរ ចូរស្តាប់បង្គាប់អញឯណេះវិញ

ស្រីទាំងពីរនោះថាបពិត្រអម្ចាស់ យើងខ្ញុំទទួលស្តាប់បង្គាប់របស់អម្ចាស់ ៗ

ព្រះពោធិសត្វជ្រាប់សព្វគ្រប់ ទើបទ្រង់គូសដីជាវង់ ហើយឲ្យយកកូនមកដេកចំកណ្តាលគំនូសនោះ ហើយឲ្យយក្ខិនីកាន់ដៃ ម្តាយឲ្យកាន់ជើង រួចប្រាប់ថា: បើនរណាទាញបាន យើងដឹងថា: កូននោះជារបស់អ្នកនោះ ស្រីជាម្តាយនឹងយក្ខិនីទាញទៅទាញមក កូននោះដោយវាពីបាកខ្លាំងពេកក៏ស្រែកយំយ៉ាងខ្លាំង ចំណែកម្តាយរបស់បុត្រលុះឮកូននោះយំដូះប្អាះតឹងទ្រូងស្ទើរនឹងបែកក៏ឈរយំក្នុងទីនោះដែរ ព្រះមហោសថសួរអស់មហាជនទាំងឡាយ ទាំងពួងថា: ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ ហឫទ័យរបស់ម្តាយទន់នឹងបុត្រទេឬ ឬមិនទន់? មហាជនទាំងឡាយក៏ឆ្លើយថា: បពិត្រព្រះមហោសថ, ហឫទ័យរបស់ម្តាយបង្កើតរបស់កូន ទន់នឹងកូនណាស់ ៗ មហោសថសួរទៀតថា: ស្រីកាន់កូនហើយឈរធ្វើប្រងើយនេះ តើជាម្តាយរបស់បុត្រនេះឬ? ឬមិនមែន? ឬមួយដែលឈរស្រែកយំនេះជាម្តាយ? មហាជនក៏ពោលឡើងថា បពិត្រព្រះមហោសថអ្នកប្រាជ្ញ ស្រីដែលឈរទ្រហោយំនេះជាម្តាយ ទើបមហោសថថា: អ្នកទាំងឡាយស្គាល់ចោរលួចកូននេះទេ? មហាជនឆ្លើយថា: យើងទាំងអស់គ្នាពុំស្គាល់ទេ, ទើបព្រះមហោសថបន្ទូលសំដីឡើងថា: ម្នាលគ្នាយើងទាំងឡាយស្រីនេះជាយក្ខិនីទេតើ វាប្រុងយកកូននេះទៅស៊ី មហាជនសួរថា: បពិត្រអ្នកប្រាជ្ញ ម្ចាស់ស្គាល់ស្រីនេះជាយក្ខិនីនោះ តើចំណាំលក្ខណៈដូចម្តេច?

មហាសេឋថា: មិនប៉ប្រិចភ្នែកនោះ ១, មានភ្នែកក្រហមនោះ ១, ឥតស្រមោលខ្លួននោះ ១, ពាក់តញ្ញញៀត ១, ទើបមហាសេឋសួរទៅយក្ខិនីទៀតថា: នាងជាអ្វី ? យក្ខិនីនឹកថាគេដឹងអស់ហើយបើលក្ខកពុំកើតម្នោះហើយប្រាប់តាមត្រង់ថា: ! ខ្ញុំនេះជាយក្ខិនី, ចុះយកក្មេងនេះទៅធ្វើអ្វី ? –ឆ្លើយថា: ខ្ញុំយកទៅបំរុងនឹងស៊ី ៗ ព្រះមហាសេឋឲ្យរាំយជុំយក្ខិនីនោះទៅហើយឲ្យដំបូន្មានថា ម្នាលយក្ខិនីនាងឯងនេះជាស្រីពាល ដូចជាខ្វាក់បានធ្វើបាបអំពីមុនទើបនាងឯងមកកើតជាយក្ខិនី អប្រិយអាស្រូវឥឡូវនេះនាងមកធ្វើបាបជាតិនេះម្តងទៀត ឱ!!នាងអើយនាងឯងល្ងង់ខ្លៅពន់ពេកណាស់ !! ៗ លំដាប់នោះព្រះមហាសេឋ ឲ្យយក្ខិនីកាន់សីលប្រាំ ៗ ឯម្តាយឃើញហេតុនោះហើយ ក៏សរសើរព្រះមហាសេឋជាពន់ពេករួចពរកូនរបស់ខ្លួនយកទៅវិញហោង ៗ

ម្យ៉ាងទៀតមានសេចក្តីដំណាលថា មានបុរសម្នាក់ កណ្តាលខ្លួនខ្មៅ មានខ្នងទ្រុង កណ្តាលតូចឈ្មោះអាគោត្រកាលស៊ីឈ្នួលគេបាន ៧ ឆ្នាំទើបមានប្រពន្ធ ប្រពន្ធនោះសោត គេហៅថា: ទីឃាទាហាលដ្បិតខ្ពស់ហើយធាត់ផង ៗ មានកាលសម័យថ្ងៃមួយ អាគោត្រកាលមកនិយាយនឹងភរិយាថា: ‘កទេ, ម្នាលប្អូនសំឡាញ់ចូរនាងចំអិននុំ ចំណីផ្សេង ៗ ឲ្យបងផងទីឃាទាហាលជាភរិយា សួរថា: អ្នកអញ្ជើញទៅទីណា ? អាគោត្រកាលឆ្លើយថា: បងទៅលេងនឹងមេបា (ឪពុកម្តាយ) របស់បងទីឃាទាហាលថា: ទៅមានប្រយោជន៍អ្វី អាគោត្រកាលតោះ

សូម្បីកិរិយាយាតជាគំរប់ពីរ បីដង ក៏បង្ខំឲ្យតែបំអន់ទន់ទឹងដំណើរផ្សេង ៗ លុះផ្ទឹមស្របអស់ហើយ ក៏នាំកិរិយាដើរទៅ លុះទៅដល់ស្ទឹងមួយពក់ ប៉ុន្តែហួរទាំងបុរស់នោះជាអ្នកខ្លាចទឹកណាស់ មិនអាចហ៊ានចុះទឹកនោះឡើយ ដោយស្មានថាទឹកនោះជ្រៅក៏ឈប់នៅនឹងមាត់ច្រាំង ៗ

ពេលនោះមានបុរសម្នាក់ទៀត ឈ្មោះទិឃបិដ្ឋមានខ្នងវែង ក៏ដើរមកតាមខ្នើរស្ទឹងមកដល់កន្លែងនោះ ក៏ជួបគ្នា បុរសទាំងពីរនាក់នោះសួរគ្នាទៅវិញទៅមករួចអាគោត្រកាលសួរថា: ម្នាលសំឡាញ់ស្ទឹងនេះជ្រៅប៉ុណ្ណាក់? អាទីឃបិដ្ឋ ក៏ដឹងថា: បុរសនេះជាអ្នកខ្លាចទឹកដូច្នោះហើយក៏ឆ្លើយថា: ម្នាលសំឡាញ់ ទឹកនេះជ្រៅណាស់ ក្នុងទឹកនេះមានក្រពើមានត្រីគ្រប់សព្វ ៗ អាគោត្រកាល ថាម្នាលសំឡាញ់ធ្វើដូចម្តេចនឹងទៅបាន? អាទីឃបិដ្ឋថា: សំឡាញ់ សត្វទាំងឡាយមានក្រពើនឹងផ្សោតជាដើម សត្វនោះជាឧបនិស្ស័យនឹងយើង ពុំអាចនឹងបៀតបៀនយើងទេ បើអ្នកដទៃក្រៅពីយើងមុខជាសត្វពួកនេះយកធ្វើជាចំណីហើយ ៗ អាគោត្រកាលថា: បើដូច្នោះសំឡាញ់នឹងនាំខ្ញុំទៅខាងនោះផងបានទេ? អាទីឃបិដ្ឋ ថាយើងចំឡងបាន ពេលនោះបុរសទាំងពីរនាក់ឲ្យចំណីអាទីឃបិដ្ឋនោះបរិភោគ, លុះបរិភោគរួចហើយអាទីឃបិដ្ឋថា: យកអ្នកណាទៅមុន? អាគោត្រកាលថា: សំឡាញ់យកម្នាក់ទៅមុនហើយសំឡាញ់មកនាំអញយកទៅជាខាងក្រោយ ៗ អាទីឃបិដ្ឋថាសំឡាញ់និយាយនេះស្រួលហើយ ហើយក៏នាំនាងទីឃា-

តាហល ឲ្យជិះលើស្មាហើយយកស្បៀងទាំងពួងនោះយកទៅទាំងអស់ស្រេចហើយក៏ចុះទៅក្នុងស្ទឹង អាទីយបដ្ឋិដើរទៅបានបន្តិចក៏លុតជង្គង់ដើរផ្ទួរកិល ៗ ហើយនិយាយថា: យី! ទឹកនេះជ្រៅណាស់ ៗ អា-គោត្រកាល ដែលឈរនៅលើមាត់ច្រាំង ឃើញអាទីយបដ្ឋិដូច្នោះក៏គិតថា យី! ទឹកនេះជ្រៅមែន អំបាលគេខ្ពស់ប៉ុណ្ណោះទៅហើយ បំណាន់បើអញទាបតែត្រឹមណាទៅ អាទីយបដ្ឋិ ដើរទៅដល់កណ្តាលស្ទឹងនោះហើយក៏និយាយប្រឡោមលួងលោមនាងទីឃាតាហលថា: ម្នាលប្អូនបងចង់ចិញ្ចឹមរក្សាព្យាបាលប្អូនឯង បងមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន បើប្អូន

ចង់ដើរលេងឯណា ៗ ក្ដី ខ្ញុំប្រុសខ្ញុំស្រី ដំរី សេះ ក្របី គោ រទេះ សម្រាប់ជូនអូនឯងដើរលេង បើប្អូននៅនឹងអាគោត្រកាលមានអ្វី បើមានដំណើរទៅណាម្ដងមួយកាលដើរខ្លួនឯងលំបាកដូច្នេះ ចូរប្អូនទៅតាមបងប្រសើរជាង ឯនាងទីឃាទាហល ឮពាក្យលួងលោមដូច្នោះ ក៏គាត់ក្ដីស្រឡាញ់របស់ប្ដីនៃខ្លួនទៅស្នេហានឹងអាទីឃបិដ្ឋ ៗ ហើយអាទីឃបិដ្ឋសួរទៀតថា: ប្អូនឯងព្រមតាមបងប្ដូរដូចម្ដេច? នាង:នោះឆ្លើយថា ខ្ញុំព្រមទៅតាមហើយបង, អាទីឃបិដ្ឋថា បើដូច្នោះ បងនឹងចិញ្ចឹមប្អូនឯងលុះត្រាអស់ជីវិត លុះឆ្លងដល់ត្រើយនាំគ្នាអង្គុយបរិភោគអាហារយ៉ាងរីករាយ ហើយស្រែកប្រាប់ទៅថា នែ! គោត្រកាល ចូរប្រែស្ដង់នៅនោះចុះ ៗ អាគោត្រកាល មើលទៅឃើញអ្នកទាំងពីរស៊ីចំណីអាហារទាំងពីរនាក់ ហេតុតែខ្លួនមិនទាន់បានឆ្លង ក៏តឹងទ្រូងស្ទើរបែកដើរចុះដើរឡើងគិតក្នុងចិត្តថា អានេះវាស្រឡាញ់ប្រពន្ធអញ ហើយវាបង់អញចោល អាគោត្រកាលក៏ចុះទៅក្នុងទឹកបន្តិចឡើងលើបន្តិចដោយចិត្តកំហឹងនឹងអ្នកទាំងពីរនោះពេក ព្រោះមិនបានកបង់ក្បួនម្មាប់រុងនឹងហែលលុះដើរចុះទៅក្នុងទឹកឃើញទឹកភក់កក់គក់ទ្រូងថាឱ!អញស្មានតែជ្រៅលុះឆ្លងដល់ត្រើយ ក៏រត់តាម ស្រែកថា: អាចោរកំណាចនាំភរិយាអញទៅណា ៗ ឯអាទីឃបិដ្ឋ ឆ្លើយថាឯងបានពីណាមក ស្រីនេះជាប្រពន្ធរបស់អញទេតើ ថាហើយក៏ចាប់ក្បាលអាគោត្រកាលច្រានចេញទៅ ឯអាគោត្រកាលខឹងណាស់ក៏មកវិញ ម្នីម្នាចាប់ដៃនាង

បណ្ណាល័យជាតិ
លេខក្បាល:
លេខបញ្ជី:

ទីឃាទាហល ហើយថានាងឈប់ នាងទៅឯណា ? អញធ្វើការ
បំរើមាតាបិតានាង៧ឆ្នាំ ទើបអញបាននាងជាភរិយា ម្តេចនាងរត់
ពោលអញដូច្នេះ? អាគោត្រកាលធ្វើជំលោះប្រកែកជាមួយនឹងអាទីឃបិដ្ឋ
នោះ ហើយបណ្តើរគ្នាទៅ ដល់សាលានៃព្រះពោធិសត្វជនទាំងឡាយ
រមិលមើលបុរសនោះប្រកែកគ្នា មហោសថអ្នកប្រាជ្ញសួរថា: អ្វីហ្នឹង?
ជនទាំងឡាយទូលរឿងហេតុនោះហើយ ទើបទ្រង់ប្រើឲ្យហៅអ្នកទាំងពីរ
លុះមកដល់ហើយក៏ស្តាប់ពាក្យសំដីទើបជ្រាបថា អានេះជាចោរលួច
អានេះជាប្តី ទើបនិយាយថា: អ្នកទាំងពីរស្តាប់បង្គាប់អញឬ ? បុរស
ទាំងពីរទូលថា អំម្ចាស់យើងនឹងស្តាប់បង្គាប់ ៗ ទើបព្រះមហោសថឲ្យ
ហៅទីឃបិដ្ឋមកមុនហើយទ្រង់សួរថា: អាឯងឈ្មោះអ្វី? ឆ្លើយថា: ខ្ញុំឈ្មោះ
ទីឃបិដ្ឋ ៗ បុះនាងនោះឈ្មោះអ្វី ? អាទីឃបិដ្ឋមិនទាន់ស្គាល់នាង
នោះទេ ប្រែទៅជាឆ្លើយឈ្មោះដទៃវិញ, បុះឪពុកម្តាយឯងឈ្មោះអី?
ឆ្លើយតាមដំណើរទៅ បុះឪពុកក្មេកម្តាយក្មេកឈ្មោះអី, អានោះវាមិន
ទាន់ស្គាល់ ក៏ប៉ះតែឆ្លើយឈ្មោះដទៃផ្តេះផ្តាសទៅ ព្រះពោធិសត្វ
ឲ្យកក់ពាក្យនោះហើយឲ្យចេញទៅ ៗ ទ្រង់ឲ្យហៅអាគោត្រកាលចូល
មកទៀត ហើយសួរដូចជាអាទីឃបិដ្ឋដែរ អាគោត្រកាលក៏ឆ្លើយតាម
វាស្គាល់សព្វគ្រប់ លុះកត់រួចហើយ ព្រះមហោសថឲ្យអាគោត្រកាល
ចេញទៅ ហើយទ្រង់ឲ្យហៅនាងទីឃាទាហលមកសួរទៀត ៗ
នាងនោះឆ្លើយដូចជាអាគោត្រកាលដែរ ៗ ឯព្រះមហោសថឲ្យយក

កំណត់ទាំងបីមកមើលឲ្យមហាជនទាំងឡាយ ស្ដាប់ហើយទ្រង់សួរទៀតថា នៃអ្នកទាំងឡាយ ពាក្យនេះដូចជាអាទីយបដ្ឋមែនឬ? ឬដូចពាក្យអាគោត្រកាល ទើបមហាជនទូលឡើងថា: បពិតមហាសបអ្នកប្រាជ្ញដ៏ប្រសើរ ពាក្យនាងទីឃាទាហលនេះ ដូចពាក្យអាគោត្រកាល អាគោត្រកាលនេះជាប្ដីនាងនេះពិត ចំណែកអាទីយបដ្ឋមិនមែនប្ដីទេ ។ ពេលនោះព្រះពោធិសត្វ សួរទៅអាទីយបដ្ឋថា ប្រស្ដែងជាចោរពិតមែនឬ? អាទីយបដ្ឋពីអាចលក្ខកឆ្លើយតាមត្រង់ថា !! ខ្ញុំជាចោរពិតមែន ។ ទើបព្រះមហាសបឲ្យរាយក្នុងពេលនោះយ៉ាងខ្លាំង ។ អាគោត្រកាលក៏បានភរិយារបស់ខ្លួនដោយសួស្ដី ដោយអំណាចបុណ្យព្រះពោធិសត្វក៏សរសើរបញ្ញាព្រះពោធិសត្វ ហើយនាំភរិយារបស់ខ្លួនទៅវិញ ។ ទើបព្រះពោធិសត្វឲ្យទុកទដល់អាទីយបដ្ឋថា នៃប្រស្ដែងហេតុអ្វី? ប្រស្ដែងកាន់អកុសលធម៌ដូច្នេះ គេធ្វើបាបជាតិនេះប៉ុណ្ណោះ ប្រស្ដែងជាពីបាកខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ចុះទំពៅអានាគតជាតិ គេធ្វើបាបជាងនេះទៅទៀត តើរាំយ៉ាងម៉េចទៅ? នៃ ប្រស្ដែងចាប់តាំងពីថ្ងៃនេះទៅ ចូរកុំប្រព្រឹត្តធ្វើយ៉ាងនេះទៀត បើប្រស្ដែងធ្វើយ៉ាងនេះទៀត មុខជាគេធ្វើបាបទៀតហើយ ។

មានសេចក្ដីនិទានមួយទៀតថា: កាលនោះមានបុរសម្នាក់ ជិះរទេះបរទៅស្រះ ដើម្បីនឹងដួតទឹកមុខមាត់ឲ្យស្អាតខ្លួន ក្បែណានោះព្រះឥន្ទ្រាធិរាជមិលមើលដោយទិព្វចក្ខុ ឃើញព្រះពោធិសត្វ ព្រះឥន្ទ្រំពឹងគិតថា

អញនឹងធ្វើពន្ធកនៃព្រះពុទ្ធនេះ ឲ្យស្តេចប្រាកដនូវអានុភាពនៃប្រាជ្ញាពោធិសត្វ ព្រះឥន្ទ្រាធិរាជគិតដូច្នោះហើយ ក៏ចុះចាកសួគ៌ា មកកាស ខ្លួនធ្វើជាបុរសម្នាក់ដើរមកជិតរទេះនៃបុរសនោះ បុរសបររទេះឃើញហើយក៏សួរថា: ប្រពន្ធអ្នកទៅណា? ដើម្បីអ្វី? ព្រះឥន្ទ្រ ក៏ឆ្លើយថា: ខ្ញុំមកដើម្បីបំរើប្រពន្ធ ។

បុរសនោះស្តាប់ពាក្យនោះហើយ ក៏ចុះអំពីរទេះដើរនៅព្រៃទៅ ចំណែកព្រះឥន្ទ្រាធិរាជឃើញបុរសនោះចុះដើរទៅក្នុងព្រៃដូច្នោះ ក៏ឡើងរទេះបរទៅ ឯបុរសជាម្ចាស់រទេះមកពីព្រៃវិញ ឃើញគេបររទេះខ្លួនទៅដូច្នោះក៏រត់តាម ជិតហើយស្រែកថានែ ! ប្រពន្ធឈប់សិន បររទេះអញទៅណា? ព្រះឥន្ទ្រាធិរាជ ឆ្លើយវិញថា: ឯណារទេះប្រពន្ធ គេដទៃគ្មានរទេះដូចប្រពន្ធ ស្មានតែមានម្នាក់ឯងឬ? ក្ងីក្ងី! រទេះនេះរទេះអញទេ ព្រះឥន្ទ្រថាដូច្នេះ បុរសនោះឈ្លោះនឹងព្រះឥន្ទ្រដល់ដើរទៅដល់ជិតសាលានៃព្រះពោធិសត្វៗ ទ្រង់សួរថា: ពាក្យអ្វីដូច្នេះទើបឲ្យហៅអ្នកទាំងពីរនោះមក ព្រះអង្គស្គាល់ថាអ្នកនេះជាព្រះឥន្ទ្រ អ្នកនេះជាម្ចាស់រទេះ សូម្បីស្គាល់ដូច្នោះក៏ដោយព្រះអង្គនៅតែពិចារណាហេតុនោះទៀត ទើបព្រះអង្គសួរអ្នកទាំងពីរនោះថា នែអ្នក! អ្នកឯងស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ? បុរសទាំងពីរនោះក៏ព្រមទទួលចាំស្តាប់ ទើបព្រះពោធិសត្វបង្គាប់ថា:ឲ្យបុរសដទៃឡើងរទេះនេះបរទៅ ប្រពន្ធទាំងពីរនាក់ចូររត់ទៅតាមក្រោយរទេះ បើបុរសណាមួយជាម្ចាស់រទេះ បុរសនោះមិនបស់បង់

បោលរទេះរបស់ខ្លួនឡើយ អ្នកណាមិនមែនជាម្ចាស់រទេះអ្នកនោះមុខជានឹងបោះបង់ពោលថាតែប៉ុណ្ណោះហើយក៏ប្រើពលរបស់ព្រះអគ្គីឲ្យឡើងបររទេះនោះទៅ ឯបុរសទាំងពីរនាក់នោះក៏កាន់កន្ទ្រៃរទេះរត់តាមក្រោយទៅ ឯម្ចាស់រទេះរត់ទៅបានបន្តិចក៏លែងរទេះបោល ព្រះឥន្ទ្រាធិរាជក៏រត់បន្តិច ៗ ទៅមួយអន្ទើទនឹងរទេះនោះ ព្រះពោធិសត្វប្រាប់អស់មហាជនទាំងឡាយថា: បុរសទៅតាមរទេះបានបន្តិចហើយឈរនៅស្ងៀមនោះជាម្ចាស់រទេះ ឯបុរសទៅហ្នឹងរទេះជាប់មិនឈប់នោះមិនមែនជាម្ចាស់រទេះទេ បុរសនោះជាព្រះឥន្ទ្រាធិរាជ (ជាស្ដេចនៃទេវតា) បានជាថាដូច្នេះពីព្រោះគាត់នេះមិនមានខ្លាច ១, ភ្នែកមិនប៉ប្រិច ១, ម្ចាស់រទេះឮហើយក៏សួរទៅថា: អ្នកជាព្រះឥន្ទមែនឬ, ស្រាប់តែឆ្លើយវិញថាអើអញជាព្រះឥន្ទ្រគ្រាន់តែឮពាក្យថាព្រះឥន្ទដូច្នោះ ព្រះមហាសត្វសួរទៀតថា ចុះក៏អ្នកមកធ្វើអំពើយ៉ាងនេះ ព្រះឥន្ទឆ្លើយថាហៃចៅអ្នកប្រាជ្ញ យើងមកនេះប្រយោជន៍ដើម្បីនឹងជួយបញ្ញារបស់អ្នកឲ្យជាក់ច្បាស់, ព្រះឥន្ទថាដូច្នេះក៏សម្ដែងអានុភាពនៃខ្លួនជាព្រះឥន្ទទៅស្ថិតនៅចំពាក់កណ្ដាលនៃអាកាស មានរស្មីបីដូចជាព្រះអាទិតពេញវង្ស ទ្រង់សរសើរពោធិសត្វសព្វគ្រប់ហើយក៏ហោះទៅកាន់ទីកន្លែងរបស់ខ្លួនវិញទៅ ។ ចំណែកអាមាត្យដែលព្រះរាជាប្រាប់ឲ្យឃុំចាំស្ដាប់ការនៃចៅអ្នកប្រាជ្ញ ក៏នាំរឿងហេតុនោះទូលដល់ព្រះរាជាសព្វគ្រប់ ។ ស្ដេចក៏សួរអាចារ្យសេនកថា ម្នាលលោកអាចារ្យ យើងឲ្យទៅនាំចៅ

អ្នកប្រាជ្ញនោះមកឬ? ឬដូចម្ដេច? អាចារ្យសេនក ឆ្លើយវិញថាៈ បពិត្រព្រះរាជា អ្នកមានចំណេះតែប៉ុណ្ណោះក៏មិនទាន់ហៅថាអ្នកប្រាជ្ញបានឡើយ សូមអម្ចាស់ឈប់ស្វេះសិនចុះ យើងនឹងល្បងប្រាជ្ញាឲ្យអស់ចិត្តសិន ព្រះបាទវិទេហរាជស្ដាប់ហើយ ក៏នៅស្ងៀម ។

ម្យ៉ាងទៀតមានសេចក្ដីដំណាលថាៈ មានសម័យថ្ងៃមួយព្រះមហាក្សត្រាធិរាជមកជំនុំគ្នារិះគិតជាមួយនឹងអ្នកប្រាជ្ញទាំង ៤ ដើម្បីល្បងមើលប្រាជ្ញានៃព្រះមហោសថ ស្ដេចឲ្យយកឈើគគីរ ១ កំណាត់ប្រវែង ១ បំអាម ហើយឲ្យយកទៅដាំក្រឡឹងឲ្យស្មើរ ធ្វើមិនឲ្យដឹងខាងណាគល់ខាងណាចុង ហើយឲ្យអាមាត្យយកទៅឲ្យសិរីវឌ្ឍសេដ្ឋីថា ត្បិតស្ដេចមានព្រះបន្ទូលឲ្យយកមកដល់អ្នកឯង ឲ្យទាយកំណាត់គគីរនេះ ឲ្យដឹងខាងណាចុងខាងណាគល់ ថាបើដឹង អើក៏ជាការឥតទោស បើមិនដឹងព្រះអង្គនឹងឲ្យអ្នកឯងមានទោសជាទម្ងន់ ឯសិរីវឌ្ឍសេដ្ឋីនឹងមហាជនស្រុកនោះ មកជំនុំពិចារណានឹងគ្នា ក៏ពុំដឹងកំណាត់គគីរនោះថាៈ ខាងណាចុងខាងណាគល់ឡើយ ទើបសិរីវឌ្ឍសេដ្ឋីគាត់ឲ្យទៅហៅព្រះមហោសថមកអំពីសាលាសម្រាប់លេងល្បែងនោះមកសួរថាៈ ម្នាលបាសំឡាញ់ឪពុក! ឥឡូវនេះព្រះរាជាឲ្យយកកំណាត់គគីរមកឲ្យឪពុកនឹងមហាជនទាំងឡាយទាយ តើខាងណាចុងខាងណាគល់ យើងទាំងអស់គ្នាពុំអាចដឹងទេ, ក្រែងបាមានប្រាជ្ញាអាចដឹងបាន ឬ? ព្រះមហោសថអ្នកប្រាជ្ញស្ដាប់ហើយទ្រង់ព្រះចិន្ដាពិចារណាហើយ ក៏លើកកំណាត់គគីរនោះកាន់ក្ដាម គ្រាន់តែកាន់ ១ រំពេចប៉ុណ្ណោះឯង ក៏អាចដឹងបានថាខាងនេះចុងខាងនេះគល់ ព្រះពោធិសត្វទុកជាដឹងដូច្នោះហើយ ក៏ធ្វើជាមិនដឹង ប្រយោជន៍នឹងចង់ឲ្យមហាជនទាំងឡាយដឹងផង ទើបព្រះពោធិសត្វប្រើឲ្យយកភាជនៈមាស ១ ដាក់ទឹក ហើយឲ្យយកខ្សែអំ

បោះមកចង់ពាក់កណ្ដាលកំណាត់គគីរនោះ ហើយលើកដាក់ក្នុងភាជនៈ កាន់ចុងខ្សែបណ្ដែត ខាងគល់ធ្ងន់ក៏លិចចុះក្នុងភាជនៈ ខាងចុងក៏អណ្ដែតឡើង ពេលនោះព្រះមហោសថ សួរទៅមហាជនទាំងឡាយថា: អ្នកទាំងឡាយ ឈើនេះធ្ងន់ខាងគល់ឬ? ឬធ្ងន់ខាងចុង? មហាជនឆ្លើយថា: បពិត្រព្រះមហោសថ! ឈើទាំងឡាយធ្ងន់ខាងគល់ទាំងអស់, ទើបព្រះមហោសថអ្នកប្រាជ្ញថា: ម្នាលអ្នកទាំងឡាយបើដូច្នោះខាងលិចនេះខាងគល់ ទើបព្រះពោធិសត្វឲ្យគូសបំណាំគល់នឹងចុងស្រេចហើយឲ្យនាំទៅថ្វាយព្រះមហាក្សត្រាធិរាជវិញ ។ ព្រះមហាក្សត្រាធិរាជស្ដេចជ្រាបហេតុនោះហើយក៏មានព្រះទ័យត្រេកអរជាពន់ពេក! មានព្រះបន្ទូលថាអ្នកណា អាចដឹងជាចុងជាគល់បាន? អស់មហាជនទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា: សូមទានទៅមហោសថ ជាបុត្ររបស់សិរីវឌ្ឍសេដ្ឋីដឹងថាខាងនេះចុងខាងនេះគល់ ព្រះមហាក្សត្រាធិរាជទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ហើយ មានព្រះបន្ទូលសួរទៅកាន់អាចារ្យសេនកថា តើយើងល្មមឲ្យទៅនាំមហោសថមកទុកជាអ្នកប្រាជ្ញឬ! ឬដូចម្ដេច? អាចារ្យសេនកទូលទាស់ទៀតថា: បពិត្រមហារាជសូមទានឈប់សិន ចាំទូលព្រះបង្គំនឹងល្បងដោយនៅឧបាយកលឲ្យអស់ចិត្តសិន ។ ព្រះមហាក្សត្រទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ហើយ មានព្រះបន្ទូលថាអ្នកឯងគិតនេះគាប់ហើយ ។

ម្យ៉ាងទៀតមានសេចក្ដីដំណាលថា: សម័យថ្ងៃមួយអាចារ្យទាំង ៤ នាក់ ជំនុំគ្នារិះគិតឲ្យស្ដេចល្បងមើល... ឲ្យទៅយកក្បាលខ្មោចទាំងពីរ

គឺក្បាលខ្មោចស្រី ១ ក្បាលខ្មោចប្រុស ១ ឲ្យយកទៅកាន់កន្លែងសិរីវឌ្ឍសេដ្ឋី នឹងអស់អ្នកស្រុក, ជាដ្បិតមានព្រះបន្ទូល ត្រាស់ឲ្យយកក្បាលខ្មោចទាំងពីរមកឲ្យអ្នកទាយ តើខ្មោចណាប្រុស ខ្មោចណាស្រី ជាបើអ្នកទាយត្រូវក៏ជាការឥតទោស, សិរីវឌ្ឍសេដ្ឋី សួរទៅមហោសថទៀត មហោសថអ្នកប្រាជ្ញព្រះអង្គរមិលមើលហើយ ព្រះពោធិសត្វស្គាល់១រំពេចថាក្បាលនេះប្រុស ក្បាលនេះស្រី ពីព្រោះក្បាលខ្មោចប្រុសមានសរសៃផ្ចិតនោះវែងក្រឡាបន្តិចហើយគេចវិញ ទើបព្រះមហោសថប្រាប់ទៅមហាជនទាំងឡាយនោះថា: នេះពិតជាក្បាលខ្មោចប្រុស នេះក្បាលខ្មោចស្រី, ទើបសិរីវឌ្ឍសេដ្ឋី យកទៅថ្វាយព្រះរាជាវិញ ស្ដេចទ្រង់ជ្រាបហេតុនោះសព្វគ្រប់ហើយ ក៏មានព្រះហឫទ័យសោមនស្សត្រេកអរជាពន់ពេក ។ ទើបព្រះមហាក្សត្រាធិរាជមានព្រះបន្ទូលទៅអាចារ្យទាំង ៤ ថា ឥឡូវនេះព្រះមហោសថទាយត្រូវទៀតហើយ តើយើងគិតដូចម្ដេច ។

នៅមានតទៅខ្សែទី ២ ទៀត

ខ្សែ ២ ដើមស្ដេចឲ្យមហោសថដស់ប្រស្នា ៩ ១ មានឲ្យរកគោរដុសស្នែងទឹងជើង ប៊ូរនៅពីលើ ទឹងឲ្យយកដីខ្សាច់ទៅវិញធ្វើជាពួរជាដើម កណ្ដាលសួរអំពីក្សត្រីគ្រប់លក្ខ ហើយរូបល្អយ៉ាងឆើតបានប្ដីប្រុសសា-មញ្ញ តែប្ដីនោះមិនព្រមរួមសន្និវាសបុងមហោសថដូចទឹងនាងអមរាដស់ប្រស្នាគ្នា ៩ ហើយយល់ចិត្តនាងអមរា ៣ យ៉ាង ។

សៀវភៅដែលមានផារនៅគេហស្ថាន គីម-គី គី:

ច្បាប់បរឡាន	១ សៀវភៅថ្លៃ	១០៛០០
ព្រះគោព្រះកែវ ទី ១ ដល់ទី ៧ ចប់	„	៨៛០០
តេជាដំឌិន ទី ១ ដល់ទី ៧ ចប់	„	៨៛០០
ទឹកកំផ្កាកំ ទី ១ ទី ២ ចប់	„	៨៛០០
កាព្យកំសាន្តចិត្ត	„	៦៛០០
រឿងធន្ធមឿង ទី ១ ទី ២ ចប់	„	៨៛០០
រឿងធ្មេញជ័យ	„	១២៛០០
រឿងអាឡាដាំងមនុស្សម្នាក់ទិព្វចង្កៀងទិព្វ	„	១៤៛០០
រឿងព្រះសធន នាងកែវមនោរា ទី ១ ទី ២ ចប់	„	៩៛០០
រឿងសូផាត	„	១០៛០០
ពិម្ពាពិលាប	„	១០៛០០
នានាធម្មសំវេគ	„	៨៛០០
ល្បើកសត្វអក	„	៤៛០០
កុមារដ្ឋាន	„	១០៛០០
រឿងតាវឯក ទី ១ ទី ២ ទី ៣ ទី ៤	„	៤៛០០
សេកសារិកា	„	៧៛០០
រឿងរតនាវង្ស ទី ៦ ទី ៧ ទី ៨	„	៥៛០០
សុន្ទរកថា	„	៥៛០០
ទេវតាភាសិត	„	៥៛០០

សៀវភៅដែលមានជារនៅគេហស្ថាន គឹម-គី គីះ

បកិណ្ណកបរិត	១ សៀវភៅថ្លៃ	១២៛០០
វេយ្យាករណ៍បាឋ ទី ១ . . .	"	១៨៛០០
" " ទី ២	"	១៧៛០០
វេយ្យាករណ៍ខ្មែរ	"	១៣៛០០
លេខទៀវ៍	"	១៥៛០០
ធម្មសង្គហ: ភាគ ១ ភាគ ២ . .	"	១៥៛០០
បញ្ញានិទ្ទេស	"	២៥៛០០
ប្រស្នាគិហិបដិបត្តិ	"	១៨៛០០
វិធីប្រែបាលី	"	២៥៛០០
ប្រស្នាអភិធម្ម	"	២៥៛០០
ប្រស្នាត្រៃគុណ	"	២៥៛០០
សាមណេរវិន័យបញ្ហា . . .	"	២០៛០០
រឿងព្រះមហោសថ		១០៛០០

សៀវភៅកំពុងបោះពុម្ពតទៅ

រឿងដំបងក្រញូង - ក្ដារក្រក - បក្សីចាំក្រុង

រឿងនាងពីដណ្ដាប់ — រឿងចម្ប៉ាថោងចិញ្ចឹមក្រពើ

រឿងព្រះថោងនាងនាគ — រឿងព្រះបាទអជាតសត្រូវ

រឿងព្រះបរគោរព — រឿងជ័យសូរវង្ស

រឿងទិពាទេវទត្ត — រឿងព្រះសុវណ្ណវង្ស

នឹងសៀវភៅ បារាំង ខ្មែរ ដទៃទៀតជាច្រើន

ការផ្សាយរបស់

លេខ ៨៨ វិថីអែមេក្រង់ ភ្នំពេញ

ផិតភោជ៍គុនព្រហ្មបាយ័នផ្ទាល់

រក្សាសិទ្ធិ

រោងពុម្ពអាស៊ីទិដ
ភ្នំពេញ

ថ្លៃ ១០៛០០